

med et Slag ophæver alt og siger: Paa det Omraade er der ikke længer nogen Vanskelighed; Læge, Lægemidler, Indlæggelse paa Sygehus og Begravelse, alt faar den vedkommende uden videre, det er hans Ret, der kræves ikke mere nogen Bestrøbelse fra ham, det er altsammen frit. Dette synes jeg, er overordentlig tvivlsomt. Jeg har ganske vist udtalt mig meget varmt, det veed jeg meget godt, overfor dette Spørgsmaal, hvor vidt man skulde gaa i denne Retning, men jeg siger, at man maa dog ogsaa erindre, i hvilken Grad vi derved ville gribe ind i mange bestaaende Forhold, Virksomheder og Institutioner. Navnlig kan jeg ikke undlade at fremhæve paa ny, at efter at Sygekasselovforslaget er kommet ind i Folketinget og har vundet den Tilslutning, som det har vundet, saa at der er al Grund til at tro, at det vil udkomme som Lov, og at denne Institution videre vil udvides og trives, kan og vil dette Forslag ikke bevirke andet, end at det vil tage Livskraften bort, ikke alene fra de mere udvidede Sygekasse-Institutioner, men ogsaa fra de Sygekasse-Institutioner, hvoraf der dog findes nogle, som ad Frivillighedens Vej have vokset sig frem og vundet Bifald fra anden Side. Det er meget rigtigt, at der vel vil blive nogen Virksomhed tilbage for Sygekasserne, men jeg har nu den Tro, at man ikke kender Menneskene nøje, hvis man ikke vil antage, at naar først alt her er frit, ville vedkommende blive lessindige og sige: Saa kommer man nok ud over det øvrige. Jeg tror, at det vil være at dræbe Sygekasse-Institutionen i sin inderste Rod, og derfor kan jeg ikke gaa med dertil. Den ærede Ordfører jagde, at denne Bestemmelse maatte kunde betragtes som en Overgangsbestemmelse, navnlig til Brug paa de Steder, hvor der endnu ikke er nogen Sygekasse. Nej, det tror jeg dog ikke. Den vil efter min Mening ganske sikkert føre til, at paa de Steder, hvor der ikke hidtil har været nogen Sygekasse, vil der, naar denne Bestemmelse bliver til Lov, aldrig blive Sygekasser; det bliver den naturlige og rimeligste Følge deraf. Endelig mener jeg ogsaa, at der er saa mange private Understøttelsesforeninger og Institutioner, som netop tage Sigte paa denne Del af den menneskelige Glendighed, paa Sygdommene, at der heller ikke er Grund til at dræbe disse i deres Virksomhed. Den Udvikling, der finder Sted i Amtsraads kredse, og som har ført til meget betydelige Resultater, mener jeg heller ikke, man med et Slag skal standse ved en saadan Bestemmelse. Jeg tror, at alt dette ret let kan ordnes ad

Frivillighedens Vej, og at dette Maal vil kunne naas, navnlig naar vi faa forbedrede Sygekasser. Det Formaal, som skal ønskes naaet, er, at saa faa som muligt komme til at miste deres borgerlige Rettigheder paa Grund af det, der er medgaaet til deres Kur og Pleje, og jeg tror, at dette Maal vil kunne naas uden en saadan Bestemmelse, og Mindretallet kan derfor ikke stemme for den. Hermed skal jeg slutte.

B. Solm: De Bemærkninger, jeg ønsker at knytte til dette Afslut, ville i det væsentlige være at knytte til det Endringsforslag, som Mindretallet har knyttet til § 64. Da dette Lovforslag var til 1ste Behandling her i Tinget, vilde ærede Medlemmer maatte erindre, at det blev udtalt ikke alene af mig, men ogsaa af andre, at dette Afslut af Lovforslaget, som omfatter Understøttelser under særlige Forhold, nærmest kunde betragtes som et Appendix til Fattigloven, som noget, der ikke stod i egentlig Forbindelse med vor Fattiglovgivning. Det forekommer rigtig nok ogsaa mig, at dette er rigtigt, og det forekommer mig endvidere, at det vilde være en Fare for det Spørgsmaal, som Paragraffen særlig omhandler, Fattigforsørgelsen, om dette Appendix kom med. Dette blev navnlig fremhævet af et daværende Medlem fra Ringkøbing Amt, som nu ikke længere er Medlem, enhver veed maatte nok, hvem jeg sigter til, Hr. Christensen. Der foregaar undertiden heri Tinget ligesom jo ogsaa andre Steder Ting, der præge sig fast i ens Grindring. Man hører saa ofte Tale om Ting, som store Mænd have udrettet, og meget af det, som da har fæstet sig hos en, glemmer man ikke saa let. Der er nu ikke noget, der i den Tid, jeg har været Medlem i dette Ting, har fæstet sig saa dybt i min Grindring, som det Foredrag, som det nævnte ærede Medlem dengang holdt om denne Fattiglov. Den stille og bramsri Færd, som det ærede Medlem altid har viist i Tinget, den Virksomhed, han har udfoldet, i det mindste saalænge jeg har været her, og det Arbejde for at fremme humane Formaal, han har udført sammen med os andre, tror jeg, at mange have sat Pris paa, og at mange have stattet. Men jeg tror dog ogsaa, at mange af hans Meningsfæller, der nu slutte sig til det af Flertallet stillede Endringsforslag, og til den Motivering, som de i Betænkningen have givet, kunde de have haft rigtig godt af, forinden de gav deres Tilslutning til den Udtalelse, der foreligger paa den Maade, som sket er i Betænkningen, at gentagde i deres Grindring, at læse det Foredrag, som